

Č. 10.059.

Policejní právo trestní: * Potrestání pro přestupek podle čl. 3 odst. 2 zák. č. 125/27 není vyloučeno tím, že jde o skutkovou podstatu, která zakládá skutkovou podstatu trestního činu stíhatelného soudem.

(Nález ze dne 10. října 1932 č. 10.905/30.)

Prejudikatura: Boh. A 9903/32.

Věc: Václav K. ve S. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem okr. úřadu v P z 11. listopadu 1929 byl st-l uznán vinným přestupkem 2. odst. čl. 3 zák. č. 125/27, jehož se dopustil tím, že dne 11. března 1929 v hostinci Františka V. v P. vyvolal při taneční zábavě rvačku, čímž porušen a ohrožen byl pořádek, klid a bezpečnost a dobrý mrav a vzbuzeno bylo veřejné pohoršení; a st-l byl odsouzen k pětidendnímu vězení. — Odvolání proti tomu podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí, poukazujíc na ustanovení 1. odst. čl. 6 zák. č. 125/27, namítá, že správní úřady, trestající st-le, vybočily z mezí příslušnosti zákonem jim přikázané, neboť na st-le bylo pro týž čin učiněno trestní oznámení okr. soudu v P., který ho na základě provedeného řízení pro nedostatek náležitostí skutkové podstaty přestupku podle § 468 tr. zák. osvobodil. Kdyby byla dána možnost rozhodovati o trestním činu, o který jde, úřadům správním i soudům, mohlo by dojít k dvojímu odsouzení, což by však odporovalo všeobecným zásadám o konsumci trestní pravomoci státní. Tato duplicita vedla by podle názoru stížnosti často k vydání nálezů si odporujících.

Nss shledal tuto stížnost neodůvodněnou.

Nálezem okr. úřadu v P., který byl nař. rozhodnutím potvrzen, byl st-l odsouzen pro přestupek 2. odst. čl. 3 zák. č. 125/27, jehož skutková podstata záleží v nepřístojném jednání nebo chování na místech veřejných nebo veřejně přístupných, kterým se ruší nebo ohrožuje veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav neb slušnost, nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení. K stíhání tohoto přestupku jsou — jak se v cit. normě výslovně uvádí — povolány politické úřady »bez újmy soudního stíhání«. Z toho plyne, že úřady, trestající st-le za přestupek 2. odst. čl. 3 zák. č. 125/27, nevybočily z rámce trestní pravomoci zákonem jim přikázané a neprohřešily se tedy proti ustanovení 1. odst. čl. 6 téhož zák., podle něhož jsou příslušny vykonávati trestní pravomoc, pokud nenáleží soudům neb jiným úřadům, neboť uložily st-li trest za nepřístojné chování, jehož stíhání jest přikázáno do jejich pravomoci cit. normou právní, a to výslovně »bez újmy soudního stíhání«, tedy bez zřetele na to, zdali snad nepřístojné chování to zakládá i skutkovou podstatu trestného činu, jehož stíhání jest vyhraženo trestním soudům.

Z toho, co bylo uvedeno, jest zřejmo, že pro otázku příslušnosti politických úřadů k potrestání st-le za nepřístojné chování jest bez právního významu tvrzení stížnosti, že bylo na st-le pro totéž jednání učiněno trestní oznámení okr. scudu v P. pro přestupek trest. zák. a jaký byl výsledek trest. řízení provedeného tímto soudem.

Č. 10.060.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * Ustanovení § 29 odst. 2 zák. č. 142/20 stran lhůt k přihlášení o důchod válečných poškozců vztahuje se jen na osoby, které se do čsl. republiky vrátily.

(Nález ze dne 10. října 1932 č. 18.820/30.)

V ě c: Chuma F. v O. proti ministerstvu sociální péče o sirotčí důchod.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Zem. úřad pro péči o válečné poškozcence v Praze odmítl výměrem z 2. června 1928 přihlášku Chumy F. z O. o důchod sirotčí, podanou dne 10. dubna 1928 u konsulátu čsl. republiky v Krakově, jelikož možný nárok na důchod válečných poškozců zanikl promlčením. V důvodech bylo uvedeno, že žadatelka odvozuje nárok na důchod od Salamona F., který zemřel 18. května 1916 ve vojenské nemocnici v Budapešti, a lhůta k přihlášce končila dnem 31. prosince 1923. Poněvadž podala přihlášku teprve 10. dubna 1928, zanikl její nárok.

Nař. rozhodnutím zamítlo min. soc. péče stížnost jmenované jako neodůvodněnou.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Nař. rozhodnutí spočívá po stránce skutkové na nesporných skutečnostech, že nezletilá st-lka v době vyhlášení zák. č. 142/20 žila mimo území čsl. republiky, totiž v O. v Polsku, že tam žila nepřetržitě ještě v době podání žádosti o důchod sirotčí, že otec její zemřel v důsledku válečných útrap 18. května 1916 a že první přihláška o důchod byla podána u čsl. konsulátu v Krakově 4. ledna 1928. Stížnost tyto skutečnosti nepopírá.

Po stránce právní vychází pak žal. úřad z názoru, že nárok st-lčin je podle § 28 odst. 1 zák. 142/20 promlčen, poněvadž nebyl uplatněn ani v prodloužené do 31. prosince 1923 lhůtě. Námitce st-lčině, vznesené již v odvolání, že nárok její vzhledem k ustanovení § 29 odst. 2 cit. zák. promlčen nebyl, čelí žal. úřad tím, že vyslovuje, že toto ustanovení nelze na st-lku vztahovati a to proto, poněvadž v O. měla a má své řádné bydliště, takže nelze tvrditi, že se mimo čsl. republiku zdržovala proti své vůli a cit. ustanovení vztahuje se jen na takové osoby, které se v době vyhlášení zák. č. 142/20 ještě nemohly z důvodů mimo jejich vůli ležících vrátiti do svého domova v republice čsl.

Stížnost namítá, že nař. rozhodnutí odporuje zákonu, poněvadž mělo v případě st-lčině býti použito ustanovení § 29 odst. 2 zák. č. 142/20, podle kterého nárok st-lčin byl včas uplatněn a tedy promlčen nebyl. Ustanovení toho bylo použití, když st-lka, jak stížnost v dalších vývodech rozvádí, beze